

Snöflingornas saga /

Post, Vicken von,

78 H Br. Fol.

VICKEN VON POST:

Modern.
Narml.
Og
For

Centraltryckeriet, Stockholm, 1907.

AKTIEBOLAGET LJUS, STOCKHOLM.

Pris 1 kr. 50 öre.

1907

Långt, långt ovan molnen låg den vita snöns rike, och där härskade drottning Flinga. Allt var där så rent och vitt, och slottets tusende kristallkupoler glänste som silver.

Städse rådde lif och lust hos drottning Flinga, och glada skratt ljödo bland lekande små svenner. Drottningen själv tog som oftast gossarna i hand, och de svängde om i munter dans och yra lekar.

»För hi och hejsan, för hi och ho,
Och vi ska dansa på sidensko.»

Men en dag kom längtan över de unga snöflingegossarna, längtan efter äventyr, ära och ryktbarhet. De ville ut, långt bort för att pröva sin lycka. Allra mest längtade de att besöka jorden,

ty om den hade de hört vindarna berätta så underbara saker. De kommo i långa rader och bugade sig för sin härskarinna och de bådo så bevakande och ivrigt, att de skulle få resa. Men drottningen skakade sorgset på huvudet och sade:

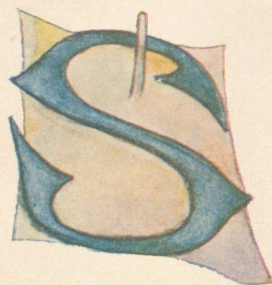
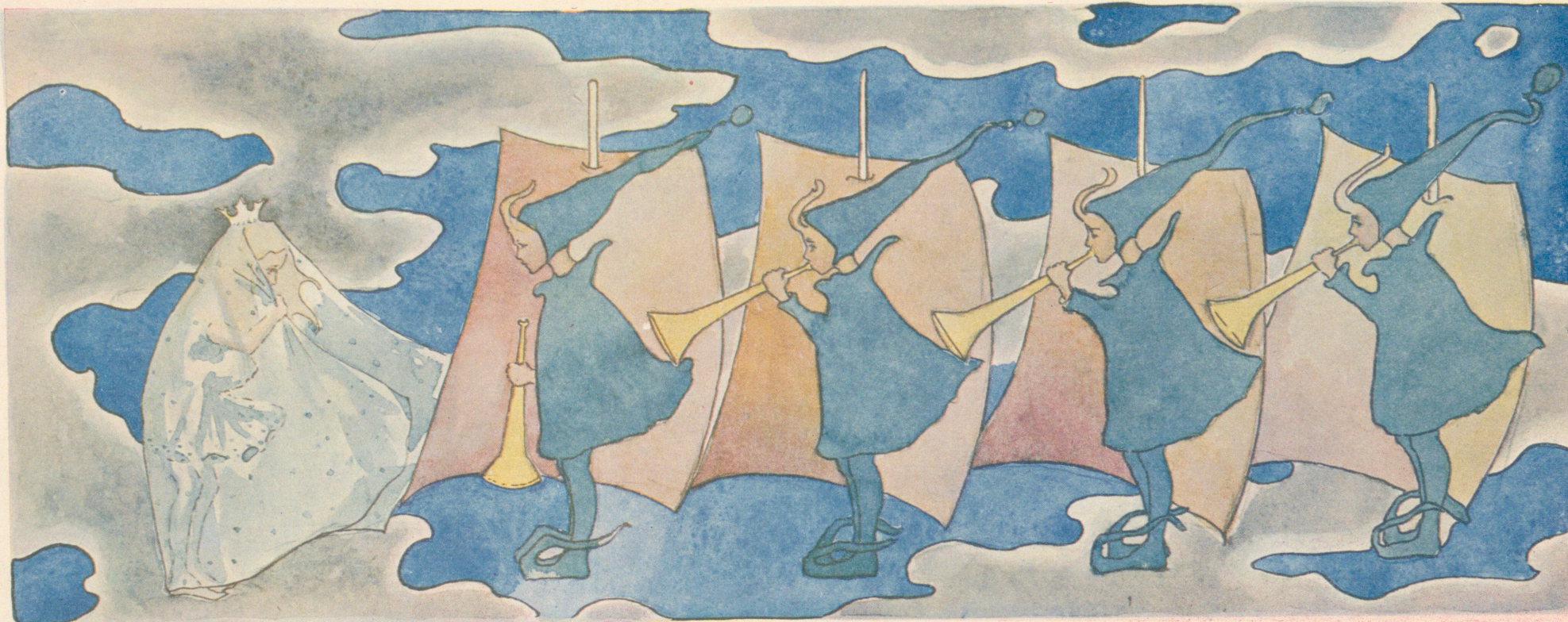
»Ack nej, kära barn, stanna kvar här hos mig,
Så vilja vi dansa och sjunga.
På jorden gå människorna mödornas stig
Och tyngas af sorger så tunga.»

Men snöflingegossarna ville inte lyssna till hennes ord, och de ropade alla på en gång:

»En endaste gång, ja, ett ögonblick bara,
Högt älskade drottning, o, låt oss få fara!»

lutligen måste drottningen lova, att hon skulle rådgöra med vindarna om den föreslagna jordresan. Då vart glädje och jubel, och snöflingegossarna drogo i land ett litet moln, som just seglade förbi. Drottningen steg ombord, och så gick färden till vindarnas stad. Redan på långt håll ropade hon till vindarna, de fyra käckra yrvädren:

»Till jorden längtar min vita skara.

Säg vindar, är det väl klokt att fara?»

Nordanvinden satte sin lur för munnen och skrek: »Tut, tut», så det gav genljud vida kring.

»Du är ju så liten, och jorden så stor;

Bliv kvar, kära drottning, i lugn, där du bor!»

»Tut, tut,» sade Östan, »Om jag finge rå,

Du stannade hemma helt snällt i din vrå.»

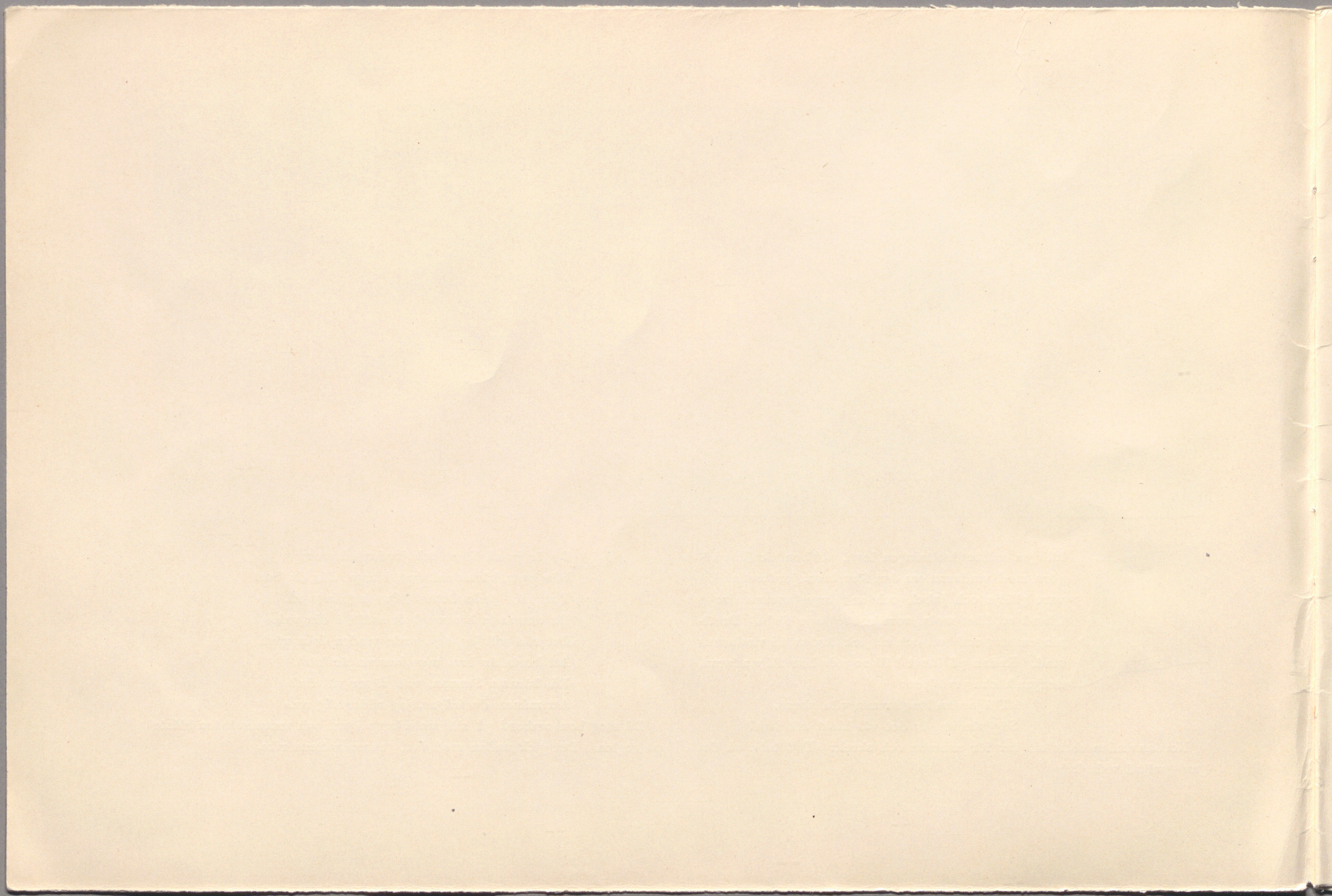
»Det råd vill jag ge», sade vinden från väst,

»Att borta är bra, men hemma är bäst.»

»Nå, käraste Sunnan, vad säger väl du?»

»Att månen du frågar, jag råder dig nu.»

Då steg hon ombord på sitt molnskepp igen, och sunnanvinden blåste på seglen. Det gick undan med fart genom nattens rike.

ångubben blev så hjärtans glad över det rara besöket, att han satte drottning Flinga på sin stora hand och gungade henne fram och åter.

»Och vill du väl bliva min älskade brud,
Jag kläder dig genast i silfverneskrud.»

Hon låtsade, som om hon inte hörde hans fråga, och begärde hans råd angående jordresan. Han skrattade torrt och svarade:

»Ej skulle jag fara, om jag vore du,
Jag stannade hellre hos månen som fru.»

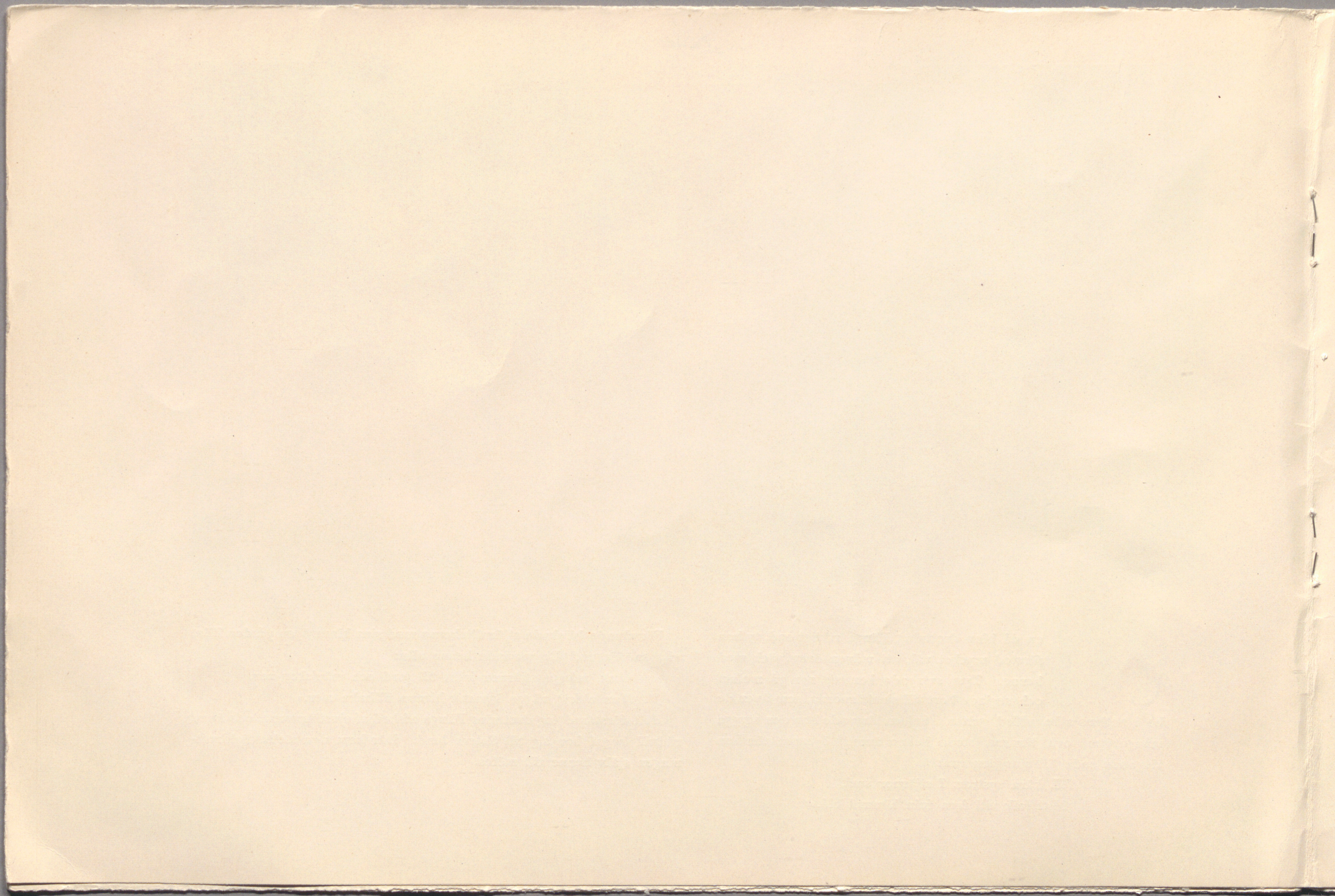
Men då blev drottning Flinga riktigt ond, ty hon förstod mycket väl, att månen drev gäck med henne. Tyst svingade hon sig ner på molnet och seglade bort till sjustjärnorna, som även de bo i nattens rike. Med gråten i halsen lämnade hon den stygga mångubben, och tårarna stodo henne ännu i ögonen, när hon klagande sade till sjustjärnorna:

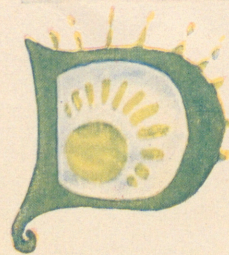
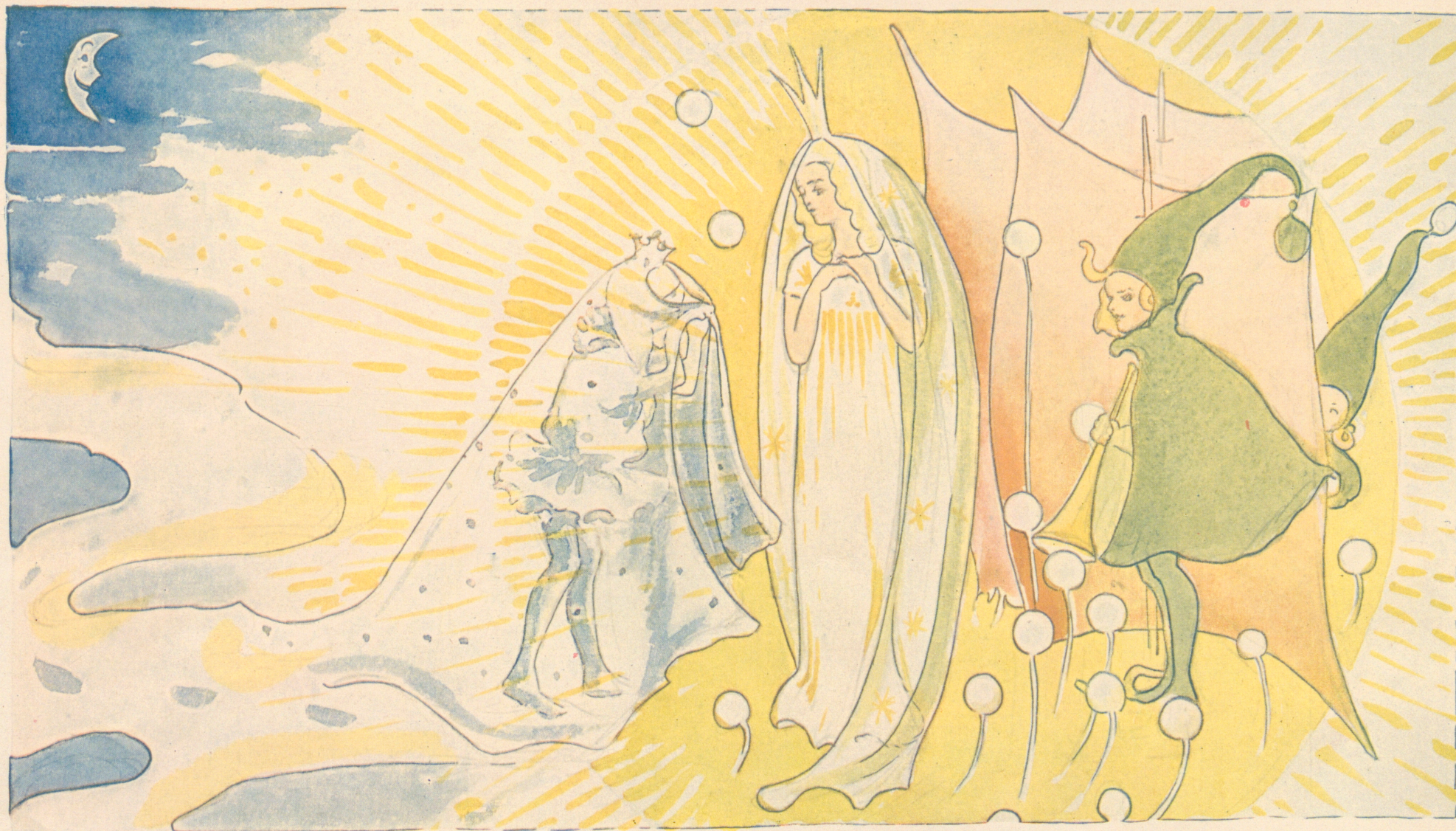
»I, kära systrar, I stjärnor små,
Mitt folk vill fara från himmel blå.»

Förvånade blickade stjärnflickorna med sina klara ögon på den lilla, vita snöflingan. De varnade henne alla:

»Ack, många stjärnor fallit till jord och män'skor ner,
Men aldrig någon kommit hitupp tillbaka mer.»

Helt förstämd tog drottning Flinga afsked af sjustjärnorna, och ännu rådvill begaf hon sig till Solens land. Där kom den stolta Soldrottningen själv henne till mötes.

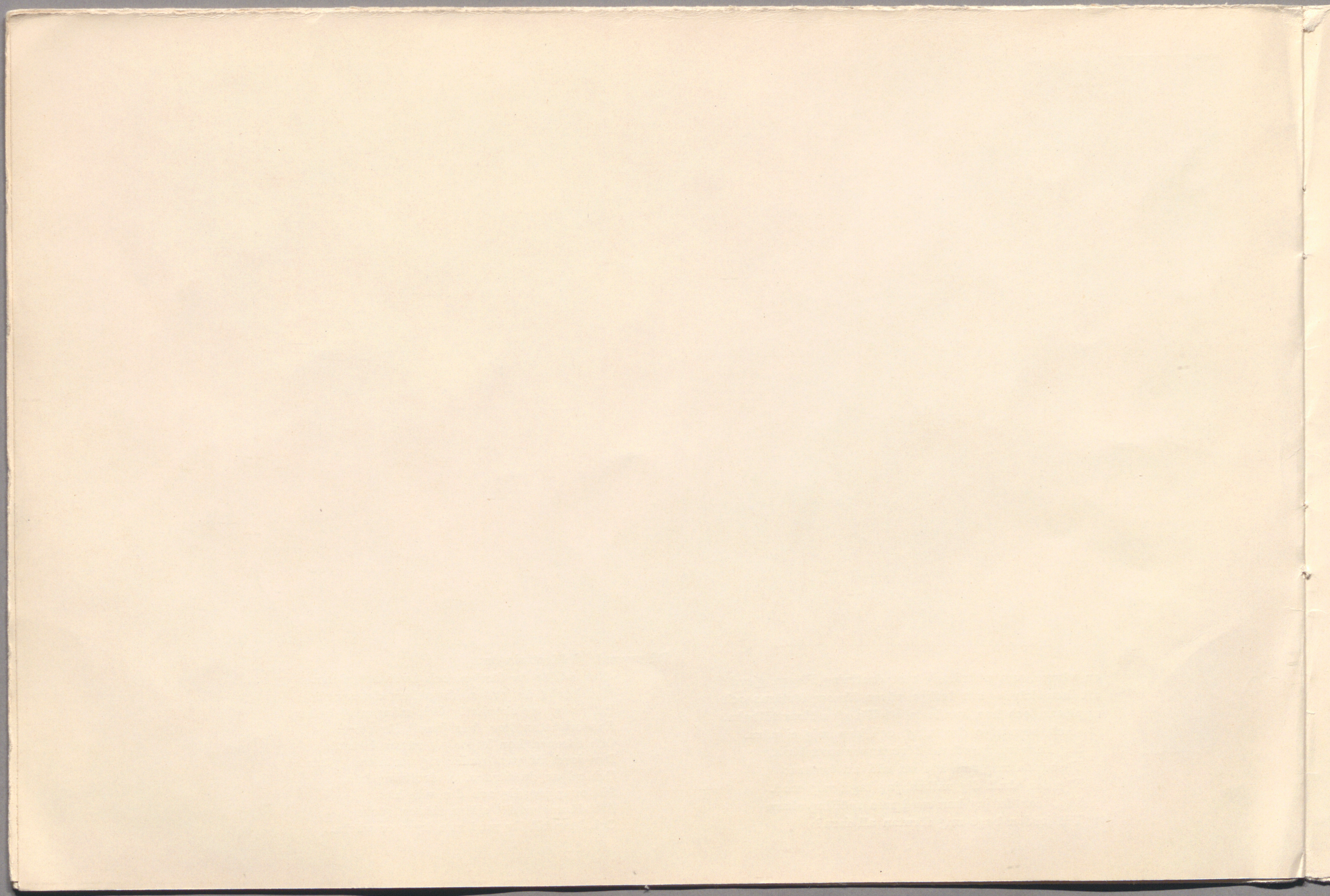

en värme, som utstrålade mot drottning Flinga, gjorde att hon kände sitt luftiga väsen liksom förtäras och upplösas, och hon kunde inte hålla sina tårar tillbaka.

»Ack, stanna, o drottning, och kom mig ej nära, Jag känner, din värme förbränner mitt blod. Törhända mig tillståds ett råd att begära; För den skull dig nalkas, jag tagit mig mod. Säg, tror du jag kan med min snöflingeskara Till jorden bege mig förutan all fara?»

Då svarade Soldrottningen:

»Nog vådlig är färden, och livet det gäller.
Men härlig är jorden, du säkert det sport,
Ett under av skönhet! Och mången ej heller
Ens offret av livet har funnit för stort.
Och därmed hon köpte sig rätten beträda
Den jord, åt vars under sig världarna gläda.
Och vågar du färden, o, drottning kär,
Så lovar jag dig och din vita här
Att därest ni dö, själva döden gäcka
Och åter till liv med min kyss er väcka.»

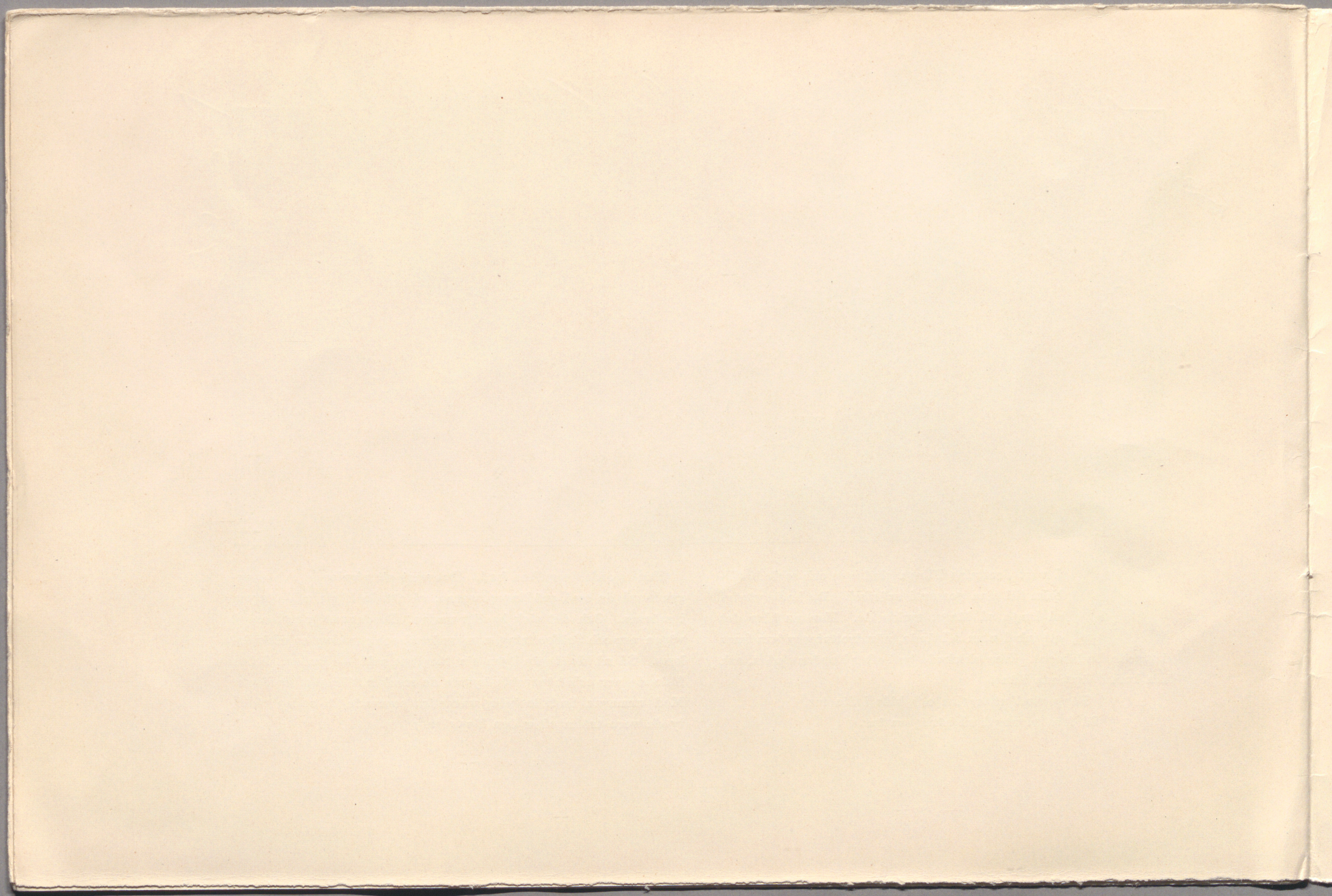

Då vart drottning Flinga glad igen och seglade tillbaka till sina gossar i snöriket. De hade väntat så länge, så länge, tyckte de. Men nu blev det ett jubel utan all ända, när drottningen bar fram det goda budskapet. Hon skickade bud efter Nordanvinden, och han kom i flygande fläng.

»Släpp vind uti seglen och blås i din lur,
Så fara vi ut på så härlig en tur.»

Han gjorde, som hon bad. Det vart ett virvlande och snurrande på de små snöflingegossarna, så att de blevo alldeles yra i mössan. Och det gick hastigt undan. De dansade ringdans på vägen ner och Soldrottningen passade på och gav dem en afskeds-kyss. Så nådde de äntligen sin längtans mål — jorden. Sakta föllo de ner och hänryckta kysste de marken, flinga efter flinga. Med armarna lindade kring varandra somnade de sedan stilla, ty de voro trötta efter den långväga resan.

en månen hänskrattade åt dem och ropade uppe från himlavalvet:

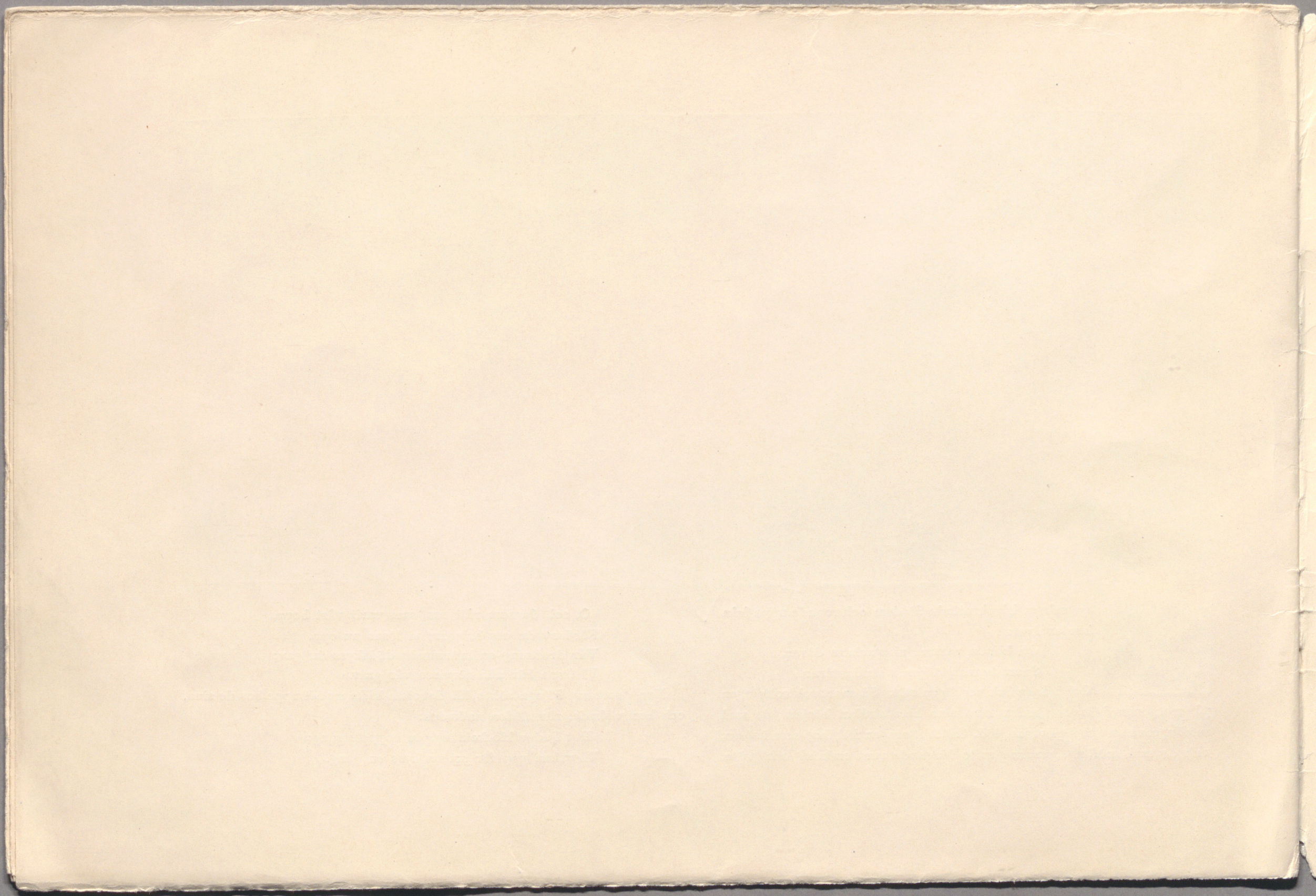
»Ni blinda narrar, ni stackars dårar,
Snart bytes glädjen i strida tårar.»

Och månen fick verkligen rätt. Så snart soldrottningen på morgonen hälsade jorden med sina heta strålar, började de små snöflingorna smälta för dessas glöd. Snödrottningen föll ihop som i sömn, och de små snöflingegossarne sutto klagande runt omkring och gräto.

»O, sol, du som rätt oss, som varit vårt hopp,
Fördärv du oss bringar; vi lösas nu opp.
Vår drottning en brännande dödskyss du gav;
Vi finna här alla förvisso vår grav.»

Men drottning Flinga sökte till det sista hålla modet uppe hos de sina, och hon viskade, när döden nalkades:

»Det ljuder klockeklang, en hoppets sång;
Vi vakna upp för solens kyss en gång.»

Det led just mot slutet på vintern, och våren var nära. Solstrålarna brände allt hetare, och drivorna började smälta allt mera. Månen skrattade så håfullt om kvällarna, när han såg de vita små snöflingorna rinna bort en efter en, och han kallade dem dårar.

En kväll hade den stygga Mångubben roligare än vanligt åt de stackars flingorna, det var de sista han såg duka under och förgås, och han glömde sig kvar på himlen ända till ljusan dag. Men snopen blev han den gången månen, då han fick se hur de första solstrålar, som kysste marken, kommo små vita snödroppar att höja sig ur jorden, och hörde sång ljuda från blomkalkarna:

»God morgon sol, som har oss väckt
Och klätt oss uti blomsterdräkt;
I dödens famn vi sovo nyss,
Men du oss väckte med din kyss.»

Då skyndade månen att gömma sitt ansikte. Och han kände sig helt skamsen, ty han förstod att de spåda snödropparna voro drottning Flinga och hennes hurtiga små gossar.

Och nu till sist, en liten lärdom bara,
Som du väl stundom hört förut:
»I alla skiften tro och hopp bevara!»
Och så är denna sagan slut.

